

Tribuna

David Bueno i Torrens. Director de la Càtedra de Neuroeducació UB-EDU1ST

Polícia i extrema dreta

A la policia hi ha de tot: mossos que simpatitzen amb la CUP, guàrdies civils i policies nacionals amb Podemos, etcètera. Tanmateix, es té la percepció que en general tendeixen a mostrar més connivència amb l'extrema dreta que amb l'esquerra. Diversos estudis realitzats a Europa i als EUA així ho confirmen. També ho fan els resultats electorals mirats carrer a carrer, quan coincideixen amb casernes militars o de la Guàrdia Civil. Fa cinc setmanes vaig parlar de violència policial. Avui ho completaré reflexionant sobre aquest biaix.

DES DE LA PERSPECTIVA sociològica, aquestes professions destaquen per tenir una jerarquia estricta en què s'exalcen valors com l'autoritat i l'obediència, que coincideixen amb el que tradicionalment defensa la dreta. S'han realitzat més d'una quarantena de treballs científics que han buscat característiques neuronals que d'alguna manera es puguin associar a la mentalitat pròpia de

l'extrema dreta, i se n'han trobat.

LA MÉS DESTACADA és que les persones afins a l'extrema dreta, ja sigui perquè així ho manifesten com també valorant-ho amb tests d'orientació política, presenten unes amígdales cerebrals i una escorça entorínica més voluminoses. Les amígdales s'encarreguen de generar les emocions, i són hiperreactives a la por, l'amenaça i la ira. L'escorça entorínica s'associa a sensacions de fàstic, i sovint trasllueix en l'expressió del rostre. A més, a nivell conductual mostren una menor flexibilitat cognitiva, que és la característica mental que permet canviar d'idea o el curs d'una acció a mesura que s'obtenen dades noves.

EN CANVI, LES PERSONES que es classifiquen com a progressistes presenten una escorça cingolada més voluminosa. Aquesta zona del cervell està implicada en l'anticipació de recompenses, la presa de decisions, el control emocional, l'ètica i la moralitat.

Qualsevol conclusió més enllà d'aquestes dades és excessivament arriscada. Però si ho retornem a l'origen d'aquest article, l'aparent biaix policial amb l'extrema dreta, cal preguntar-se si les persones amb aquesta estructura neuronal tenen més tendència a escollir aquestes professions, o bé, en canvi, si són aquestes professions les que alteren a poc a poc l'estructura cerebral i l'esbiaixen, com s'ha vist en altres professions. Per exemple, els taxistes acostumen a tenir més desenvolupades les xarxes neuronals d'orientació espacial.

LA CONCLUSIÓ de l'article que vaig publicar el 28 de gener sobre violència policial és que cal dedicar encara més esforços a la seva formació. En aquest cas, la conclusió és la mateixa. Si es vol evitar aquest biaix en benefici d'una societat més justa, cal que la formació i el reciclatge periòdic necessaris estiguin destinats, també, a disminuir la hiperreactivitat de les amígdales i de l'escorça entorínica.